

Γεωργία

Νικηφόρος Δ. Παυλίδης
Γεωργιός Ι. Φιλημονών
Ε.Α.Α. Προξενείο
Λαρνακιά
Ευπαυδευμένη

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ Δ. ΛΑΝΙΤΗΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΦΙΛΗΜΟΝΟΥΣ

ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Οὐχὶ ἐκ μέρους Συλλόγου, Σωματείου ἢ πενθούσης Οἰκογενείας, ἀλλ' ἐκ μέρους τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαίρετου Πατρίδος προσέρχομαι καὶ λυπηλῆς, Νικόλαε Λανίτη, ἀσπάζομαι τὰ νεκρωθέντα χεῖλη Σου, ἐξ ὧν παρήγορον ἔρρει τὸ βάλαμον τῆς ἱερωτάτης τῶν διδασκῶν. Ὑπὲρ τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαίρετου Πατρίδος εἰργάσθης ὑπὲρ τις ἄλλος, πολὺκλαυστέφίλει, καὶ εἰργάσθης, διότι ἐν ἑαυτῷ εἶχες ἀχμαῖον τὸ ζῶπυρον τῆς ἐνθουσιώδους πεποιθήσεως καὶ διότι ἀνῆκες εἰς τὴν προνομιούχον τάξιν ἐκείνων, ὧν πᾶς λόγος φεύγων τὸ ἔρκος τῶν οὐδόντων, ἐμπνέει τὴν πειθῶ καὶ ἀφαρπάζει τὰς καρδίας. Οἶμοι! τὰ στήθη Σου δὲν πάλλουσι πλέον τοὺς ἱερῶς ἐκείνους πάλμους, οὓς θρυμψίως μετέδιδες διὰ τοῦ ταλάντου, ὅπερ Σοὶ ἐδώρησατο ἡ φύσις· ἡ γλυκύφθογγος καὶ σθεναρὰ φωνή σου εἰς θεσμὰ κρατεῖται ἀπὸ χθίς. Καὶ ὅμως, ἐκτάδην κείμενον, ἄπνουν ἤδη, Σὲ νομίζω εἰσέτι διδάσκοντα, εἰσέτι δημηγοροῦντα.

Ἦσουν, Νικόλαε Λανίτη, ὁ διὰ τῆς μελιρρύτου φωνῆς Σου, καθ' ὅλα ὁμοίως ἐκείνης τοῦ πολὺκλαύστου τέχνου τοῦ Μεσολογγίου, ὁ διὰ τῆς ποικιλίας τῶν γνώσεών Σου, καὶ τῆς πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν ἀδόλου λατρείας Σου, ἡ σούν' ὁ παρηγόρων φίλος, ὁ πεποιθὼς λέυτης, ὁ ἐνθους διδάσκαλος, ἡ στήρησίς Σου ἐπομένως χροστίζει καὶ χο-

στίζει πολὺ εἰς ὅσους ἡδυνήθησαν νᾶ
Σ' ἐννοήσωσι καὶ ἐκτιμήσωσιν, ὧν εἰς
ἐλάχιστος ἐγὼ, ὁ δὺς μοῖρος φίλος Σου.
Ποσάκις ἐρχόμενος παρ' ἐμοί, « ἄς ἂ-
» φήσωμεν, μοὶ ἔλεγες, τὰ βιβλία, ἄς
» μεταρσιώσωμεν ἑαυτοὺς εἰς παλαι-
» ἄς ἡμέρας, » καὶ κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μειδίαμα εὐελπι ἀνέτελλεν ἐ-
πὶ τὰ χεῖλη Σου, ὥσεί δ' ἐκ πυριφλεγέ-
θοντος ποταμοῦ ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ στή-
θους Σου πικρὸς, πολὺ πικρὸς ὁ στόνος
ἐναντίον τῶν καιρικῶν περιστάσεων.

Ἐργάτης τῆς πλέον ἐπιμόχθου καὶ
ἱερωτάτης τῶν ἀποστολῶν, ἱεροφάντης
τῶν Μουσῶν, χειριζόμενος ἐπ' ἔσης
τὴν γραφίδα καὶ τὸν λόγον ἐπιδειξίως
καὶ πάντοτε ἐπὶ κοινῷ ἀγαθῷ, πατριώ-
της, ἐν ᾧ οὐδέποτε ὁδὸς, ἀλλ' εἰλι-
κρίεια, πρόχεισαι καὶ νεκρὸς ἔτι, Νικό-
λαε Δανίτη, ὑπόδειγμα εὐγενές, οἷα
κατορθοῖ ἡ διαυγὴς διάνοια καὶ ἡ ἱμ-
μονὴ ἐπὶ τὰς πεποθήσεις μακρῶν
συγκριτικῶν μελετῶν. Δὲν εἶναι στιγ-
μὴ, οὐδὲ ἀνάγκη ν' ἀρραπάσω τὴν
γνώμην τῶν πενθούντων ἐπὶ τῇ ἀπω-
λείᾳ Σου, διότι μόνος Σου, δι' ἀόκνου
ἐργασίας ἔθηκας ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀμειώ-
τῳ γενικῇ εὐγνωμοσύνῃ, τὸ δὲ κατα-
λαβὼν τοὺς πάντας ἐπὶ τῇ πικρᾷ καὶ
ἐπωδύνῳ στερήσει Σου ἄλυτον πένθος,
ἀντ' ἑμοῦ συνηγορεῖ. Καὶ εἶναι ἀλή-
θεια. Οὐδεὶς ἐκ τοῦ σύγγενος ἀντιλη-
φθεὶς Σε διδάσκοντα, δημηγοροῦντα, ἢ
διαλεγόμενον, οὐδεὶς ὁ μὴ θλιβόμενος
καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀλγὴν δόνα· τοῦ
ἀποχωρισμοῦ Σου, οὐδεὶς ὁ μὴ βαρὺ-
πενθοῦς βλέπων τὰ χεῖλη Σου ἅπαξ διὰ
παντὸς κλεισθέντα.

Ἄλλ' ὄχι! Ὅπου γωνία Ἑλληνική,
ἔχει καὶ σκιαὶ Φαλήρου. Ἐχει καὶ
ἡ πολυστενάζουσα Κύπρος τὰς ἰδικὰς
της. Εἰς τὰς σκιάς ταύτας προσετέθη
καὶ ἡ ἰδική Σου, Νικόλαε Λανίτη, ὁ
πλανώμενος δὲ ὁδοιπόρος καὶ ἐξετα-
στὴς τῆς ἐξελιξέως τῶν ἐγκοσμίων,
περὶ τὴν Κιμώνειον πεδιάδα ε' ἀκούη
περυγίζουσαν τὴν γλυκύφθογον φω-
νὴν Σου, διαμαρτυρομένην, ἐλπίζου-
σαν, νοθετοῦσαν, παρηγοροῦσαν, ἀρυ-
πνίζουσαν τοὺς ἀναισθητοὺς, πέραν
τοῦ τάφρου ἀναμιμνήσκουσαν τοῖς ἐπι-
γενομένοις τὸ σθένος καὶ τὴν σημασί-
αν αὐτῆς. Καί, ὡς ἡ φωνὴ τοῦ ἱερο-
μηθέως δεσμώτου ἀπὸ τὰ δεσμά της
ὑπῆρξεν ἡ διαμαρτύρησις τοῦ ἰδεώ-
δους ἐναντίον τῆς ὕλης, ὡς οἱ μυστη-
ριώδεις ψιθυρισμοὶ τῶν αἵματοφύρτων
σκιῶν τοῦ Φαλήρου συνεκίνησαν, εὖ-
τω καὶ ἡ ἰδική Σου, πολύαινε φίλε,
ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ καθοδηγήσῃ τοὺς
ταχθέντας ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας
ἐπὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν τιμαλ-
φεστέρων διδαχῶν, ὑπὲρ ὧν ἐμόχθη-
σας, ἡγωνίσθης, ἤλπισας, ἐδίδαξας.

Σὲ ἀποχαιρετῶ, πολύτιμε φίλε, Σὲ
ἀποχαιρετῶ ἐν καρδίᾳ τεθλιμμένη. Ὅ-
που εὕρίσκεισαι, δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ
Σὲ συναντήσωμεν οἱ ἀπορφανευθέντες
λατρεῦταί Σου. Ἐνώπιον τοῦ Δημι-
ουργοῦ τοῦ Παντὸς Ἰστάμενος, μὲ κα-

θαρί, τὸ μέτωπόν καὶ ἀγνήν τὴν συν-
είδησιν, θὰ ἐπισκοπῇ μετὰ τῆς πλει-
αδὸς τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους, θὰ
ἐπισκοπῇ βεβαίως τὰ ἡμέτερα. Μὴ
ἐγκαλίπῃς τὸ ἔργον Σου, τὸ κύκνει-
ον ὁμά Σου τοῦ περελθόντος ἔτους·
δεῖτε ἐπουρανίου συμπληρώσεως. Γε-
νοῦ Νικόλαε Λανίτη, γενοῦ συνήγο-
ρος· ἀρὰ τῷ Μεγάλῳ ἡμῶν Θεῷ ὑπὲρ
τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πέθων, δι' οὗ
ἐμάθησας, πλήν, κούρασθεις, κοιμᾶσαι
ἤδη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ τιμίου πα-
ρῶτου. Ἡ Γῆ, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ
Σε χαλύψῃ, ἔστω Σοι ἐλαφρά, ραντι-
σμένη καὶ μυροβολεῦσα ἀπὸ τῆν αὐ-
ραν τῆς ἐκθρεψάσης Σε καὶ ἀπὸ τὰ
δάκρυα ἀπαρηγορήτου συζύγου, πα-
νούντων συγγενῶν, πειθούντων φίλων
καὶ ὁρρανῶν μαθητῶν Σου. !